

ning Len passende kan gaa til Ribe Stift, og saa skal jo en Del af Ribe Stift gaa til det sønderjydske Stift. Derved faar dette Stift maaske ikke en saa smuk geografisk Form, som det ellers kunde faa; men det er ikke nogen Hovedsag i vore Dage, hvor Befordringsmidlerne er lette og bekvemme. De Omlægninger, som skal finde Sted mellem Stifterne derovre og formentlig bør finde Sted, bliver det overhovedet vanskeligt at fastsætte uden Forhandling med de stedlige Myndigheder, deriblandt ogsaa Provsti og Menighedsraad. Derfor tror jeg, at det er rigtigt at blive ved den Affattelse, at det afgøres ved kongelig Resolution. Der er dèr heller ikke for Rigsdagen nogen Fare ved at give Ministeren den Bemyndigelse.

Hvad Sjællands Stift angaar, kan man længe nok henvise til, at der kan lægges noget fra Sjællands Stift over til Lolland-Falsters, det vil ikke betyde nogen tilstrækkelig Lettelse i Arbejdet for Sjællands Biskop. Hensynet til Bekostningen kan man ikke lægge større Vægt paa, for hele Bekostningen vil ikke kunne blive mere end, lad os sige, mellem 20 000 og 30 000 Kr. Det har dog ikke overordentlig stort at sige, selv i knappe Tider, naar man paa den anden Side staar overfor en saadan Urimelighed som at bibeholde dette Stift, hvis Folketal er større end Lolland-Falsters, Fyns og det store udstrakte Ribe Stifts sammenlagt, og hvis Præstetal ogsaa er større end disses. En enkelt Mand kan ikke bestride et saadant Embede. Selv om man vilde lægge Præstø Amt og maaske ogsaa Sorø Amt til Lolland-Falsters Stift, vilde Embedet dog blive meget for stort. Derfor var der ogsaa i det kirkelige Udvalg Tanker oppe om at faa Sjællands Stift delt i 3 Stifter, men man forstod, at de økonomiske Forhold ikke tilsteder noget saadant for Tiden.

Min Besvarelse er blevet lidt springende, fordi den har skullet rettes til flere Talere, og fordi Spørgsmaalene er blevet rejst mellem hinanden. Med Hensyn til Præstevalgene maa jeg sige, at selv den Maade, som har været foreslaaet tidligere, og som det ærede Medlem Hr. Povlsen talte om, at man havde et Vælgernævn til sammen med Menighedsraadet at gøre Indstilling, ynder jeg ikke, thi det vilde forflygtige Ansvarer fra Menighedsraadet og Ansvarer ved Valg af Menighedsraad. Jeg tror, at den for-

standigste Maade er den at lade Menighedsraadene have Ansvarer. De vil ogsaa føle sig som havende Ansvarer. Man ser ogsaa, at der mange Steder sammenkaldes Sogne-menigheds møder til at drøfte hele Forholdet, naar Menighedsraadet er i det Tilfælde, at det ikke mener, det i Virkeligheden repræsenterer Menigheden. Jeg tror, at den Erfaring, vi allerede har paa det Omraade, maa være vejledende for os ved disse Lovforslags Behandling. — Der er adskillige mindre Ting, der er gjort Bemærkninger om, som jeg ikke svarer paa her ved denne Lejlighed, fordi jeg mener, at de bedre egner sig til at besvares i Udvalget.

J. Oskar Andersen: Det vil være Tingets Medlemmer bekendt, at der er to Medlemmer af Folketinget, der i ganske særlig Grad mener at have forpagtet den rette Opfattelse af Grundtvig. Det er det ærede Medlem Hr. Povlsen og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg. Deres Opfattelse af Grundtvig føres frem ved enhver Lejlighed, naar der skal anvises, hvad der er den rette Udviklingsgang for den danske Folkekirke, jævnlig ledsaget af smaa Slag til den Side, som nu en Gang i Livets Virksomhed har vist, at den ønsker at tjene de grundtvigske Tanker. Ikke mindst hænder det — det er ogsaa sket under denne Debat —, at den nuværende ærede Undervisningsminister som den, der sidder paa det minderige Askov, faar en Misbilligelse fra de Herrers Side. Der er imidlertid det mærkelige ved de to Herrers Grundtvigianisme, at de kommer til fuldstændig forskellige Konklusioner med Hensyn til, hvad Grundtvig egentlig har villet, og hvad de grundtvigske Tanker gaar ud paa. Man kan ikke tænke sig noget mere forskelligt end den Tale, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg holdt i Gaar, og som endte med at anbefale, at vi skal tage Frikirketanken op, det er absolut nødvendigt netop nu, og paa den anden Side det ærede Medlem Hr. Povlsens Konklusion, som gik ud paa, at dette vilde være den største Ulykke; nej, vi skal netop fastholde en stiv Statskirke. Han ønsker den ganske vist bred tillige, men det skal dog kort sagt være Staten, der ordner det hele. I det ene Tilfælde vil man lægge alt kirkeligt i Menighedens Haand og erklærer, at det aandelige